

Cantallop. 13 agost 1935

III

Estimat Mameu: Sou le 11 de la nit. Plou i fe tramontana.
Talloum Doru. Ni un saroll. Ara us escriuré.

Tot s'ha rebut. Una lletra portal amb la col·laboració de
la Conxita; una lletra i un paquet (amb una altra lletra) con-
tinent: Kurt Weill, Krenek i Bela Bartok.

He llegit les vostres lletres amb veritable fruïció, he vist
la música nova i he fet després una tasca de rumiant amb
aquests elements. El que em sep un greu de no dir és
que tot i el temps que m'he pris per a contestar - vos
no he pogut aclarir suficientment les coses per a poder
vos escriure de la manera que em proposen, és a dir,
per a llegir la lletra a la reunió de Camara. Estic
amoïnats per aquesta circumstància. Però ja veureu el re-
sultat de les meves meditacions.

Tornem-li.

Primera part: Fidelio i Madrigal Monteverdi.

Si, estic d'acord però no puc dir res de Monteverdi encara tretant no hagi vist la música i no em puc aventurar massa essent que el senyor Malipiero li ha posat la mà. No sabem si Malipiero s'ha concretat, per exemple, a expandir o modernitzar l'orquestració, o si s'ha ficat en coses més profundes fins a transformar l'original... que tan-
poc coneix.

Segona part: Pagliacci. No he vist encara en gran. De tota manera això està resolt. La segona part l'ompliran aquests dos músics amb les obres que siguin. Ja veurem. Digueu vos que caldria procurar d'encabir en aquesta part el Kurt Weill. Alto! Aquesta partitura m'ha produït un efecte imprevist, el rader del

que hi trobaríem un sentiment de defraudació. És,
realment, divertida; està escrita de mi mare, però -
us ho confesso sincerament - em caldria fer un con-
siderable esforç per a vèncer el rubor que l'idea
de dirigir-ho m'ha produït. Llevat d'alguns fragments,
la major part de la Suite és una exhibició franca,
autèntica, de música de jazz: Fox, tango, song, etc.
però no d'una manera estilitzada - com ara el
casos de Stravinsky, Ravel, Milhaud i tant d'al-
tres - sino, quasi, quasi, tal i com aquestes coses es
senten pels Danceings de tot arreu. L'agrupament
instrumental ajuda a afirmar aquesta impressió: un
grup de 16 o 17 instruments de vent, de percussió i piano,
és tot el que hi ha en aquesta partitura en la qual
no paven de tenir solos els saxos, les trompetes amb

Sordina i el trombó de vares, talment com a la Gran-
ja Royal. Què pensaria? No ho veig clar. En tot cas
a mi em fa un cert respecte... A més, la durada
de la suite és de 22 minuts. Quedaria un marge
molt petit per als catalans; estaria bé, així?

Si Kurt Weill m'ha fet aquesta estranya impressió,
la suite de Krenek, en canvi, m'ha semblat molt
interessant encara que — un altre escull! —
a l'últim temps hi ha una veu, un soprà.

Al final ja resumiré. Ara seguim endavant.

Tercera part: Poc pensava en Wagner i el seu
Parsifal! Al moment de llegir-ho em vaig esclairar.
El Parsifal! Jo vaig conèixer aquesta obra l'any 1907,
a Belles Arts, tocant de segon violí sota la direcció del

nostre Nicolau després de fer 25 o 30 assajos. La sensació
de cosa gran, gegantina, que aleshores em va causar,
m'ha quedat una mica per sempre més; aporta i sense
dubte, la raó de l'explai. Si hagués contestat immedi-
tament us hauria dit: no. Després he anat pensant
i rumiant i reaccionant, i, finalment, trobo que
està molt bé i tots els raons que em donen per
a recolzar-ho, també molt bé. Proposarem. Doncs,
la Consagració per a acabar.

I si queda així, que farem del pobre Brahms, ^{4u} i d'a-
quella Nènia, Tan bonica? Agafa tota una part la Con-
sagració? No me'n recordo. Si no l'agafés i puix que
el Gracien no tindria gran treball a repassar-ho, no

hi podríem afegir com començament de 3ª part?

He dit que al final & resumiria. Som-hi. Tinc ^(en) una quantilla apart una petita sèrie de notes escrites. Us les transcriu textualment. Elles són les preguntes que us haig de fer, el dubte que cal aclarir, o les informacions que em manquen per a fer un programa definitiu a presentar oficialment i amb l'exposament que ben justificadament em demanen.

La quantilla diu:

- Falta veure partitura Monteverdi
- Què fem amb els 4 sous?
- Si pot anar un troç nou de 4 sous.
- Si el sopran de Krenetk podria tirar l'obra a l'aigua.

- No coneix Krenek. Qui és Krenek?
- Si el Parsifal agafa tota una part.
- Si podria anar Brahms al començament de la 3^a.

Pardonem la llanua que us dono, però espero que valdrà aclarir-me el 7 punts d'aquesta quartilla.
I us deixo per avui. Han passat prop de 2 hores.

Abans d'acabar, sens falta, un indispensable comentari a la sessió de la Companyia. Una gran il·lusió! Un desig impatient, alior, d'anar a la ll de la nit. I després... Sorolls, descargues, al·lo! que en diuen fading (com s'escriu?) ~~i de tant~~ interferències d'un jazz-band anglès i, de tant en tant, una veu que cantava: "vinges que diem adieu...", "amor parava de llarg...", "dorm infant,

que el sou és Dolç...". Em sembla que us he dit que va ésser
una calamitat com percepció. I pensar que la Conxita de-
via cantar com un àngel! Vaig posar-m'hi molt nerviós
i vaig esperar ~~et~~ heroicament fins al final per a veure
si millorava, però va ésser endebades. Sumats tots els mo-
ments en els quals vaig sentir clarament la veu de la Con-
xita no espedirien de 30 o 40 segons...! Feu present a la Con-
xita — no ~~en se~~ ^{recordo} l'adreça — el meu agraïment més cordial per
aqueta sessió; li estimo moltíssim (conscient de tot el que val)
l'amor que ha posat a les meues melodies. Dieu-li, sobre-
tot: GRÀCIES.

Aden. Mamei; perdreu la meua torpitud en la confe-
ció d'aquest programa.

Abraçades, records i afectes cordialíssims, a tots,

Aden.

Eduard